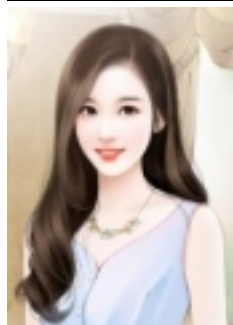

Nhật Ký Xem Mắt Chồng Thật Giả

Contents

Nhật Ký Xem Mắt Chồng Thật Giả	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	10

Nhật Ký Xem Mắt Chồng Thật Giả

Giới thiệu

Cô gái trước giờ chỉ chuyên tâm vào công việc chưa hề nghĩ đến chuyện rằng mình sẽ có một tấm chồng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-xem-mat-chong-that-gia>

1. Chương 1

Tôi tin chắc đại đa số người đi xem mắt, đều là hoàn toàn bất đắc dĩ. Không phải là bởi vì mình thích xem mắt, mà bởi vì là có một người mẹ hay lo lắng đủ điều, hoặc một người bạn thân hứng thú với việc làm bà mai.

Mà tôi, nhất định là một người có cấp bậc cao nhất trong trào lưu xem mắt của thế kỉ 21 này—— bởi vì tôi không chỉ có cả người mẹ rất mực yêu con, còn có một bạn tốt gà mẹ—— Hà Toa. Mặc dù tôi vẫn từ chối vì công việc bận rộn, không có thời gian xem mắt. Nhưng thời điểm năm ngày nghỉ mừng một tháng một năm nay, tôi rốt cuộc chạy không thoát vận mệnh đi xem mắt.

“Dì, dì xem người luật sư này như thế nào?” Cặp mắt thiếu phụ sáng lên —— bạn tốt của tôi Hà Toa, cầm tấm hình giống như hiện vật quý đưa đến trước mặt một phụ nữ trung niên.

“Ừ, đứa nhỏ này xem ra tương đối thật thà.” Phụ nữ trung niên — mẹ của tôi mang kính lão cẩn thận tỉ mỉ đánh giá.

“Vậy nếu không thì liền hẹn hẳn gặp mặt Tiểu Tình nha?” Thiếu phụ dương dương tự đắc.

“Minh, không, thích, người, trọ, đầu!” Người trong cuộc — tôi từ trong kẽ răng hận hận nặn ra mấy chữ.

“Được được được!” Hai người lưu luyến không rời đem hình thành phần tri thức trọ đầu ném qua một bên, tiếp tục thẩm duyệt mấy hình còn lại.

“Dì, người đàn ông này là bác sĩ, xuất thân giàu có, hơn nữa bộ dạng cũng trắng nõn nà! Thích hợp với Tiểu Tình!” Hà Toa lại hưng phấn.

“Ừ, thằng nhóc này xem ra tính khí rất tốt!” Mẹ yêu dịu dàng cười lần nữa.

“Con không chấp nhận người dưới một mét bảy!” Chẳng lẽ mẹ quên con gái của mình chiều cao 170 cm?

Hai người trước mặt yên lặng chốc lát. Qua năm phút đồng hồ, HàToa bộc phát lần nữa: “Dì! Thằng nhóc này không tệ! Tốt nghiệp trường nổi tiếng, thành phần tri thức IT!”

“Ừm! Đúng không sai! Thoạt nhìn rất hoạt bát!” Mẫu thân đã phụ họa theo thì không thay đổi.

“Mẹ! Hà Toa! Thằng nhóc này vừa mới tốt nghiệp! Con không có lý do đồng ý!” Tôi như muốn phát điên.

Sau khi lặp lại hơn mười lần áp bức tương tự và để lại bức dọc, tôi rút cuộc đầu hàng, yếu ớt nói: “Mẹ, Hà Toa! Con mới 26 tuổi, không cần phải gấp gấp xem mắt!”

Lúc bấy giờ bạn vong niên rất ăn ý liếc mắt nhìn nhau, đồng thời u oán nhìn tôi một cái, thấy nỗi sợ hãi trong lòng tôi. Sau đó hai người tự động bỏ qua kháng nghị của tôi, tiếp tục vùi đầu lật xem tài liệu người được đề cử xem mắt.

Đang lúc tôi đang muốn nổi điên thì mẹ đại nhân chợt từ ái nở nụ cười, mà một bên Hà Toa cũng lộ ra nụ cười vui mừng, trong lòng tôi thầm hô đại sự không ổn — chẳng lẽ bọn họ lại đạt thành nhận thức chung? Quả nhiên, mẹ yêu môi mỏng hé mở, mang theo nụ cười ỉn ỉn vui mừng: “Tiểu Tình, chúng ta vì con tìm được một đối tượng hẹn hò thích hợp nhất rồi.”

Trang giấy viết đầy tài liệu cá nhân, mà không có hình, khá thần bí bay tới trước mặt của tôi, trên giấy, là một cái tên xa lạ nghe nhiều rồi thuộc lòng: Lý Minh.

2. Chương 2

Tôi, Ôn Tinh, sắp 26 tuổi chẵn, sẽ bắt đầu lần xem mắt lần đầu tiên từ khi sinh ra.

Người mà mẹ và Hà Toa chọn lựa đối tượng hẹn hò, lại tên Lý Minh!

Nhưng trời của tôi ơi! Trong sách giáo khoa tiểu học, trong mười đề thi đã có chín đề nhân vật chính có cái tên này; thời cuối năm bảy mươi đầu thập niên tám mươi có một đám nam sinh đều tên như vậy. Thật là khô hạn! Tôi lại phải cùng người xa lạ tên “Lý Minh” xem mắt? Thiệt thòi tôi còn từng mơ ước bạn trai của mình sẽ giống như vai nam chính trong truyện ngôn tình đau khổ triền miên, tên gọi khí vũ hiên ngang, như là cái gì “Hiên” hay “Hạo” gì đó

Đứng ở cửa Starbucks, trong đầu của tôi nhanh chóng thoáng qua tài liệu cá nhân của Lý Minh: một tổng giám đốc công ty IT tài sản trăm triệu, thạc sĩ tốt nghiệp khoa máy tính trường Bắc Đại, ba mươi một tuổi, chiều cao 178, thân thể khỏe mạnh, diện mạo anh tuấn, khiêm tốn lễ độ. Mặc dù không có hình, nhưng là mẹ “đã gặp đều nói tốt” rất khẳng định tin tưởng bác gái Vương ở phòng môi giới hôn nhân góc đường.

Thế nhưng loại đàn ông ưu tú này, tại sao còn phải dùng phương thức xem mắt tìm người yêu? Chẳng lẽ có bệnh không tiện nói ra? Trong lòng có chút nghi ngờ, chẳng qua tôi còn tình nguyện tin tưởng vận số của mình, ngồi đằng hoàng trong quán coffee chờ đợi vương tử tới. Coi như đối phương là người ngu ngốc, tôi cũng muốn gặp một lần, hưởng chi hân là người tinh anh trong thương trường, không phải ngu ngốc.

“Xin hỏi cô là tiểu thư Ôn Tinh sao?” Giọng nam trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu tôi. Tôi vội vàng ngẩng đầu, chống lại một đôi mắt như mỉm cười.

Người đàn ông trước mắt mặc tây trang màu xanh đậm cắt may tinh xảo, vóc người cao lớn cân xứng, ngũ quan cũng gọi là anh tuấn, chính là một đôi mắt hơi lộ ra nham hiểm, làm tôi có chút không thoải mái —— chỉ toàn thân thôi có thể đạt 80 điểm rồi! Thâm ở trong lòng khen ánh mắt bác gái Vương một cái, mặc dù bà cung cấp cho mẹ những tấm hình khác đều là thê thảm không nỡ nhìn, nhưng người đàn ông trước mắt này xuất hiện, có thể chứng minh định luật “Mèo mù vớ phải chuột chết” —— dĩ nhiên, tôi là con mèo mù kia!

“Tôi là Ôn Tinh.” Tôi bày ra nụ cười dịu dàng vô địch thiên hạ —— hoặc là dùng hình dung rợn cả tóc gáy thích hợp hơn, “Anh là Lí Minh tiên sinh?”

Đối phương gật đầu, lại cười nói: “Ôn Tinh tiểu thư, quả nhiên người cũng như tên.”

Không thể phủ nhận, tim tôi đập có chút gia tốc! Mặc dù ánh mắt nham hiểm của hắn làm cho tôi cảm thấy có chút không thoải mái.

3. Chương 3

Một giờ trôi qua rất nhanh, Lý Minh hình như có rất nhiều đề tài chung với tôi, hơn nữa cũng rất giỏi về nắm bắt không khí trò chuyện. Mà hắn tiến lùi lễ độ phong độ thân sĩ, cũng cho tôi hơi cảm phục. Mặc dù có chút thời điểm cảm giác hắn nói một vài lời là vì lấy lòng tôi, chỉ là không sao, trên chính thể hắn vẫn rất tốt.

“Tiểu Tinh, cho phép tôi gọi thẳng tên họ của em.” Ánh mắt Lý Minh có chút nóng bỏng nhìn tôi, “Không biết có nể mặt cùng tôi đi ăn tối được không?”

Tôi nhìn đồng hồ, đã năm giờ rưỡi, liền gật đầu một cái. Lại nghe thấy một hồi chuông điện thoại di động dồn dập vang lên. Lý Minh xin lỗi cười cười với tôi, lấy điện thoại di động ra.

“Hà? Thật sao? Tốt! Anh đừng vội, tôi lập tức tới!” Hắn ngắt điện thoại, rất xin lỗi nhìn tôi, “Xin lỗi! Công ty có một số việc muốn tôi lập tức trở lại xử lý!”

“Anh có chuyện thì về trước đi!” Tôi hào phóng cười.

“Cám ơn!” Hắn có chút không bỏ được nhìn tôi một cái, nói, “Buổi tối tôi điện thoại cho em!”

Nhìn bóng dáng cao lớn của hắn biến mất ở cửa tiệm, tôi thở phào nhẹ nhõm, luôn giữ vững nụ cười thực nữ rất mệt mỏi! Nhưng trong lòng vẫn là không ngừng được vui sướng —— không ngờ tới tôi thật đúng phải người đàn ông điều kiện tốt như vậy. Vạn cửt chó a, ha ha ha!

Nhưng biểu hiện quá mức ân cần và ánh mắt nham hiểm của hắn, làm tôi cảm giác có chút không thoải mái.

Trong lòng dù sao vẫn rất vui vẻ, tôi lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho Hà Toa: “Hà Toa! Minh mới vừa cùng người tên Lý Minh đó xem mắt!”

“Hà? Như thế nào như thế nào? Có phải tốt như trong tài liệu nói hay không?” Bên đầu kia điện thoại tiếng Hà Toa chọt gia tăng.

“Ừ, rất tốt!” Tôi đắc ý cười thích thú, “Không ngờ loại đàn ông cực phẩm này lại bị mình đụng trúng! Ha ha ha! Hà Toa, bạn không biết đâu, mới vừa rồi biểu hiện của mình thực nữ cỡ nào!”

Bên đầu điện thoại kia Hà Toa cũng nở nụ cười vui vẻ, có lẽ là âm thanh của tôi có chút phách lối có chút kinh khủng, nhân viên phục vụ trong tiệm, có mấy người khác cũng mỉm cười nhìn tôi. Tôi có chút đỏ mặt hạ thấp âm thanh, người chung quanh cũng có ý tốt quay đầu đi không nhìn tôi nữa.

Tôi ngưng ngưng cúp điện thoại, mặt càng ngày càng đỏ.

Ánh mắt trong lúc lơ đãng quét qua một góc tiệm cà phê, tâm khảm tôi chấn động mạnh một cái.

Bàn ăn cách 4-5m bên cạnh, một người đàn ông nhìn chăm chăm vào tôi. Dáng người của hắn xem ra tương đối cao lớn, có bờ vai dày rộng và hai chân thon dài. Hắn ngồi ở chỗ đó, trên đầu đội mũ lưỡi trai màu xám tro, cơ hồ cả khuôn mặt cũng chìm ở dưới bóng tối. Thật ra thì trước khi bước vào tiệm, tôi đã chú ý tới người đàn ông khí chất quý dị này. Nhưng mà bởi vì khi đó hắn cúi đầu đang xem báo, cả khuôn mặt không thấy rõ — chỉ cảm thấy khí thế của hắn có chút khiếp người.

Nhưng bây giờ, hắn ngẩng đầu lên, mắt không chớp, hung hăng nhìn tôi chăm chăm, vẻ mặt lạnh lùng, mắt sáng như đuốc nhìn tôi chăm chăm. Mà từ góc độ của tôi, vừa đứng thấy rõ mặt của hắn, thấy rõ ánh mắt của hắn.

Điện thoại di động của tôi, đột nhiên rơi xuống trên bàn. Nhịp tim ngày càng nhanh. Ông trời ơi..! Gương mặt đó, nhất định là ông trời đùa giỡn! Tôi chưa bao giờ nhìn thấy khuôn mặt kinh khủng như thế rồi lại làm cho người ta bị mê hoặc!

Người đàn ông kia khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt cân xứng, lông mày rậm, mắt lầy, da màu lúa mì. Gương mặt giống như do đường cong lưu loát dứt khoát tạo thành, góc cạnh rõ ràng, môi mũi mặt mày, toàn bộ lộ ra kiên quyết lạnh lùng và trầm tĩnh. Không thể nói rất tuần tú, khí thế lại khiếp người. Chỉ là má phải có vết sẹo dài, khiến khí thế uy nghiêm này biến thành kinh khủng. Một vết sẹo đỏ to bằng ngón út, từ dưới khóe mắt, quanh co uốn lượn đến tôi phải, giống như đang đem phân nửa bên phải mặt bẻ thành hai khối, quỷ dị dữ tợn.

Có lẽ là người hắc đạo, có lẽ là biến thái.

Tôi lại hít một hơi khí lạnh, bỗng nhiên từ trước bàn đứng lên, vì người đàn ông kinh khủng đó, đang từ từ đi về phía tôi.

“Tiểu thư, tôi. Có thể tán gẫu với cô đôi câu không?” Hắn ngồi xuống trước mặt tôi, trên mặt là tối tăm cùng hưng phấn đan vào thành vẻ mặt phức tạp, mà âm thanh của hắn, cũng giống như một dạng chương ngại vật bị xe hơi đè nát khàn khàn khó nghe, làm cho người tôi nôn mửa.

Tôi hung dữ trợn mắt nhìn người đàn ông này một cái, cầm túi xách lên vừa chạy ra ngoài — có thể nào ngờ tới xem mắt còn có thể gặp biến thái? Không dám hy vọng xa vời đạo đức nơi công cộng của người khác cứu tôi, tự cứu mình là phương châm trước sau như một của tôi.

Một hơi chạy ra hẻm nhỏ ở góc đường cách cửa chính Starbucks 40-50m tránh xong, tôi thở phào nhẹ nhõm, đang muốn đứng lại nhìn, lại nghe thấy giọng nói khan khan khủng bố truyền đến từ sau lưng: “Tiểu thư, cô. Vì sao phải trốn chạy? Là bị diện mạo tôi hù té sao? Hay vì cô. Chột dạ?”

Trong đầu tôi chỉ có ba chữ: chết, chắc, rồi !

4. Chương 4

“Anh không được tới đây không được tới!” Tôi quơ múa túi xách trong tay, đánh lên người hắn.

Đối mặt với tôi cơ hồ là gương nanh múa vuốt, người đàn ông kinh khủng nhíu lông mày, cảnh hoàng tàn khắp nơi trên mặt càng lộ vẻ kinh khủng.

“Cô làm gì vậy?!” Hấn hét lớn một tiếng, giống như muốn làm thủng màng nhĩ của tôi. Mắt của tôi phiếm lệ, cũng dùng âm lượng đồng dạng quát: “Anh dám động tôi một cái, tôi nhất định báo cảnh sát bắt anh! Tôi sẽ không im lặng nhận thiệt thòi đâu đấy!”

Lời của tôi còn chưa nói hết, biến thái người đàn ông biến thái đã thân thủ nhanh nhẹn đem đôi tay tôi tóm chặt lấy, mà hai chân của hấn đã kẹp chặt chân đá của tôi. Tôi hoảng hốt, phát hiện mình lấy một loại tư thế cực kỳ mập mờ bị hấn vòng trong ngực, giọng hấn khàn khàn dần lỗ tai của tôi vang lên: “Báo cảnh sát? Tôi chính là cảnh sát!”

Xong rồi! Nước mắt làm mờ hai mắt của tôi, cái người biến thái này đã bắt đầu nghĩ mình là cảnh sát! Tôi vội vàng nói: “Tôi không phải ăn trộm, anh buông tôi ra!” Đáng chết! Sao ngoài ngõ hẻm này, lúc này tại sao không có một người đi ngang qua?

Không ngờ người đàn ông biến thái trầm trầm cười, dừng một chút lại nói: “Cô và người đàn ông kia quan hệ thế nào?”

“Người nào. Người người đàn ông nào?” Hấn đem tôi nghĩ thành vị bạn gái phản bội của hấn sao? Rất nhiều biến thái cũng nghĩ vậy! Tôi vội vàng bổ sung: “Cuộc sống của tôi rất chùng mực!”

Người đàn ông biến thái vừa cười, nói: “. người đàn ông mới vừa rồi trong Stôirbucks nói chuyện với cô —— Lý Minh.” Ánh mắt lại càng phát âm lạnh. Giống như —— giống như ánh mắt thấy người yêu hồng hạnh vượt tường. Nhưng tôi không biết người đàn ông biến thái này nha.

“Anh ấy? Tôi chỉ là xem mắt với hấn thôi!” Trong đầu tôi chợt lóe lên suy nghĩ, đột nhiên trợn to hai mắt, kích động nói, “Anh thích anh ấy? Tôi có thể thôi lui! Anh không cần tổn thương tôi! Tôi bảo đảm! Hôm nay lần đầu tiên tôi gặp hấn, hấn còn chưa động lòng với tôi!” Trong lòng tôi than thở, trên thế giới này gay đã đầy đất! Thế nào bị tôi xem mắt đụng phải một đôi đây? Hơn nữa một người trong đó còn là biến thái!

Có phải tôi nhìn lầm hay không, người đàn ông biến thái trước mắt khoe miệng hình như co quắp, nhưng lại buông tôi ra, sắc mặt rất cổ quái nhìn tôi.

Tôi đây tay chân lấy lại tự do cũng không dám tự tiện nhúc nhích, bởi vì tốc độ và hơi sức của hấn hơn xa tôi. Nhưng mà hấn hiện tại cảm xúc có phải bình tĩnh lại hay không? Trong lòng khẽ vui vẻ, lại phát hiện tay của hấn chậm rãi để vào ngực tìm kiếm.

Bởi vì la to nói lớn nửa ngày, cổ họng tôi có chút khô khốc rồi, nhưng động tác bây giờ của hấn—— rất giống đang rút súng.

“Anh. Anh không cần làm loạn! Giết chết tôi rồi không có ích lợi gì!” Tôi không biết dừng khí từ đâu tới, đột nhiên đem đôi tay đưa tới, tóm chặt lấy tay của hấn, hấn hiển nhiên bị tôi đột nhiên dừng cầm cử động dọa ngã, tay vẫn để trong ngực.

“Hấn mới là đối tượng hẹn hò của cô —— Lý Minh!” Sau lưng chợt vang lên một giọng nam, mang theo vài tia hài hước.

Tôi hoảng sợ quay đầu lại, lại thấy người đàn ông trẻ tuổi mặc cảnh phục mỉm cười đứng sau lưng hai người chúng tôi.

Cảnh sát? Cảnh sát! Tâm trạng của tôi mừng rỡ, tự động coi thường lời nói của anh cảnh sát, như nhặt được đại xá rút hai tay về, đang muốn chạy đến trong ngực của anh cảnh sát, cũng không chú ý nghiêng mắt nhìn thấy người đàn ông biến thái đã từ trong lòng lấy ra một vật.

Nhất thời như bị sét đánh trúng đứng tại chỗ!

Cái vật kia, rõ ràng là thẻ cảnh sát, trên đó viết tên màu xanh đen: Lý Minh.

“Anh ấy tên là Lý Minh, là đối tượng hẹn hò của cô!” Viên cảnh sát sau lưng lần nữa khẳng định nói.

Tôi thật sự không rõ tình huống hiện tại! Người đàn ông biến thái trước mặt, là đối tượng hẹn hò của tôi? Vậy trai đẹp Lý Minh ở Stôirbucks lúc này, là ai?

Không! Không thể nào! Người đàn ông biến thái trước mắt này, nhất định không phải được xưng đối tượng kết hôn “Duyệt qua vô số người” mà bác gái Vương nhận định, không phải chồng của tôi!

5. Chương 5

“Ôn Tinh tiểu thư, bây giờ có thể tin tưởng chúng tôi là cảnh sát rồi sao?” Người đàn ông biến thái lúc trước — ặc, cũng chính là đại đội trưởng đồn cảnh sát Thành Đông — Lý Minh ngồi đối diện tôi, đôi tay ôm ngực nhìn tôi.

“Tin tưởng, tin tưởng!” Đầu của tôi cũng mau muốn cúi thấp xuống bàn, tôi dám thề, từ nhỏ đến lớn không có xấu hổ lớn như vậy!

Thì ra Lý Minh thật sự là cảnh sát, hơn nữa còn là đại đội trưởng đồn cảnh sát Thành Đông, mà viên cảnh sát trẻ tuổi lúc này là cấp dưới của hắn — Đồng Vĩ. Trước đó tôi lại nghĩ biến thái tăng một thành hai. Mà hai người bọn họ cơ hồ là kéo mang tôi bắt về đồn cảnh sát — bởi vì tôi trên đường đá rồi lại cắn liên tục, vô luận bọn họ nói gì đều không nghe! Cho đến khi tôi thấy băng viết năm chữ “Đồn cảnh sát Thành Đông” thì mới chính thức mắt choáng váng — mà lúc này trên cánh tay Lý Minh đã có thêm mấy vết thương mới.

Dĩ nhiên Đồng Vĩ nói hắn là đối tượng hẹn hò của tôi, chỉ là nói giỡn. Chỉ là tôi thật sự là mất thể diện! Lại đem cảnh sát đại nhân nhận thành tên biến thái đánh một trận!

Bất quá tôi cảm thấy càng thêm áy náy! Bởi vì tôi từ đầu tới đuôi nhận định hắn là người xấu, chỉ là bởi vì mặt hắn quá kinh khủng. Chắc hắn thường vì vậy bị người khác hiểu lầm!

Vết thương như vậy, nhất định là bởi vì một lần nào đó xả thân cứu người tạo thành! Tôi áy náy ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy khuôn mặt bình thản không gợn sóng của hắn.

Lúc này, Đồng Vĩ một bên lại trêu ghẹo nói: “Lão đại, chắc là mặt của anh quá kinh khủng! Ôn Tinh mới có thể hiểu lầm chúng tôi!” Tôi kinh ngạc nhìn hắn, hắn tại sao có thể nói như vậy? Tại sao có thể trực tiếp lấy mặt của Lý Minh ra nói giỡn?

Tôi vội nhìn về phía Lý Minh, lại thấy hắn vẻ mặt lạnh nhạt, hiển nhiên là bình thường đều đùa giỡn như vậy, mà hắn cũng không quan tâm đáng về bề ngoài của mình. Trong lòng không khỏi đối với hắn càng thêm kính nể và thương hại, không tự chủ được trợn mắt nhìn Đồng Vĩ một cái, nghĩa chánh ngôn từ nói: “Là tôi mới vừa rồi quá khản trương! Thật ra thì mặt như vậy, rất có cá tính, rất đàn ông!”

Lời này vừa nói ra, hai người cùng trừng to mắt mà nhìn tôi. Nhất là Lý Minh, thẳng tắp nhìn tôi chăm chăm, đại khái cho là tôi chọc hắn sao? Tôi thần nhiên nhìn thẳng hắn, sợ cái gì, tôi từ trước đến giờ yêu hận rõ ràng! Liên trừng to mắt mà nhìn hắn! Cho đến khi trên mặt của hắn cảnh giác và tức giận từ từ biến mất, từ từ hiện lên nụ cười ôn hòa.

“Lão đại, Ôn tiểu thư. . . .” Đồng Vĩ một bên đột nhiên cười, “Hai người các người bộ dáng như vậy, giống như đang phóng điện nha!”

Tôi cảm giác mặt mình lập tức nóng lên, vội vàng cúi đầu, nhưng vẫn không nhịn được len lén nhìn Lý Minh ngồi đối diện một cái, mà hắn cũng không tự nhiên tăng hắng một cái, cất cao giọng nói: “Ôn tiểu thư, Lý Minh hôm nay xem mắt với cô, chúng tôi hoài nghi là nghi phạm lợi dụng việc xem mắt chiếm đoạt tài sản — tên thật Lý Trường Tuấn!”

Tôi lại bị chấn động một lần nữa — không phải chứ! Hôm nay ông trời muốn tôi vận mệnh thảm hại đến đây sao?

“Trước đó lão đại còn tưởng rằng sợ cô có thể là đồng bọn của hắn, cho nên đánh cô — bởi vì chúng tôi cũng nhìn chòng chọc hắn hơn nửa tháng, cô là cô gái đầu tiên hắn tiếp xúc!” Đồng Vĩ ở một bên giải thích.

Quá, quá, quá mất mặt rồi! Tôi chỉ cảm thấy trên mặt như lửa đốt, đối tượng hẹn hò tôi nhìn trúng, lại là một tên lường gạt! Quá xấu hổ rồi! Đáng vẻ làm bộ làm tịch của tôi ở quán cà phê, Lý Minh nhất định đều thấy được! Nghĩ tới đây, tôi vụng trộm nghiêng mắt nhìn hẩn một cái, lại phát hiện Lý Minh và Đồng Vĩ trao đổi ánh mắt, tựa hồ đang chần chừ cái gì, mưu đồ cái gì.

Tôi quyết tâm thay đổi hình tượng hoa si trong lòng bọn hẩn, vội nói: “VẬY các người dẫn tôi trở về đây làm gì?”

Lý Minh suy nghĩ một chút, nhìn tôi, gần từng chữ một: “Chúng tôi hi vọng cô có thể hiệp trợ chúng tôi thu thập chứng cứ, đem hẩn tằm nã quy án!”

“Lý Trường Tuấn đã lừa ba nữ nhân viên văn phòng gần trăm vạn, nhưng mà bởi vì vẫn không có chứng cứ, mà mấy cô gái bị lừa cũng không nguyện ra tòa làm chứng, chúng tôi không có biện pháp bắt hẩn!” Một bên Đồng Vĩ giải thích, “Tin rằng cô là con mồi gần đây để mắt tới của hẩn, nếu như cô giúp một tay, tin tưởng lẫn này chúng tôi có thể nắm chặt quyền chủ động!”

Tôi trừng to mắt mà nhìn hai người bọn họ, không phải chứ! Để cho tôi nằm vùng? Bọn họ thật đúng là cảm tưởng.

“Nhưng mà loại công việc này không phải rất nguy hiểm sao? Hơn nữa dường như rất chuyên nghiệp.” Tôi nói thật, tôi hình như không giống loại con gái thông minh đó.

“Ôn Tinh tiểu thư, nếu như lo lắng an toàn, có thể không chấp nhận. Nhưng chúng tôi hi vọng cô không lui tới với hẩn nữa.” Thái độ Lý Minh chợt có chút nhẹ nhõm, nhẹ nhàng nói.

Tôi đang muốn biện bạch mình không phải là bởi vì nhát gan, Đồng Vĩ lại cười: “Ôn Tinh tiểu thư mới không phải người nhát gan! Tôi cảm thấy người rất can đảm!” Nói xong hẩn cười hì hì với tôi, “Huống chi, Lý Trường Tuấn vẫn dùng cái tên giả Lý Minh này, làm đội trưởng chúng tôi—— Lý Minh chân chính giận quá chùng! Ôn tiểu thư, xin cô giúp đội trưởng chúng tôi rửa nhục đi!”

“Đồng Vĩ! Tôn trọng sự lựa chọn của Ôn tiểu thư!” Lý Minh chợt quát lên, lạnh lùng nhìn Đồng Vĩ một cái. Đồng Vĩ le lưỡi, không nói nữa. Ngay cả tôi cũng kinh ngạc, Lý Minh có khí thế tốt như vậy, hàng lông mày rậm vằn lại, ánh mắt như điện nhìn Đồng Vĩ, tin tưởng Đồng Vĩ hiện tại nhất định là mồ hôi lạnh toàn thân —— bởi vì người đứng xem là tôi cũng có chút phát run.

Nhưng tại sao, trong lòng của tôi có chút nhao nhao muốn thử? Tôi mặc dù vẫn tuân theo kỷ cương tuân theo luật pháp, nhưng hình như cũng không phải là người thích lo chuyện bao đồng? Tại sao đáy lòng của tôi nơi nào đó, giống như có cảm giác rất mềm lòng vậy?

“Tôi nguyện ý!” Máu đang nhanh chóng chảy xuôi, lại để cho tôi có dục vọng mạnh động nào đó—— mạo hiểm kích động. Mà sâu trong tâm linh, lại càng cảm thấy ảm áp. Tôi ngẩng đầu lên, nghênh đón ánh mắt kinh ngạc của Lý Minh, ánh mắt vui mừng của Đồng Vĩ.

Không biết sao, vết sẹo đỏ dài trên mặt Lý Minh, lại càng nhìn càng thuận mắt, càng có cá tính.

6. Chương 6

Một tháng trôi qua, chuyện tiến triển thuận lợi ngoài ý liệu.

Cách mỗi ba năm ngày, Lý Trường Tuấn cũng sẽ hẹn tôi đi ra ngoài, mời tôi ăn cơm, xem chiếu bóng, hoặc là mua cho tôi một chút đồ trang sức giá tiền không đắt lắm lại rất có thưởng thức.

Mà tôi diễn cũng rất nhập vai cô gái từ từ rơi vào lưới tình, thường xuyên len lén dùng ánh mắt yêu mến nhìn Lý Trường Tuấn, mà hẩn có lúc sẽ bị bắt được ánh mắt của tôi, luôn là cứng chịu cười, xoa xoa tóc tôi.

Mà lúc này đây, tôi vừa ở trong lòng than thở, lại rất hài lòng. Oán trách chính là một người đàn ông tốt như vậy, nếu như không phải là biết hẩn là tên lường gạt, chỉ sợ tôi thật muốn coi hẩn như người chồng đời

tôi; hài lòng là vì coi như hắn có làm gì đi nữa, cũng bị tôi Ôn Tinh —— nữ Vô Gian đạo siêu cấp nằm vùng lừa gạt được.

Mà tôi tin chắc, mình được an toàn. Bởi vì mỗi lần tôi theo hắn đi ra ngoài, cũng sẽ có một chiếc xe không nhanh không chậm đi theo chúng tôi. Trong xe, là Lý Minh lạnh lùng, Lý Minh chân chính. Mà mỗi đêm Lý Trường Tuấn đưa tôi về nhà, góc đường cách đó không xa, luôn có một ánh lửa nhỏ lúc sáng lúc tối —— đó là thuốc lá ở ngón tay Lý Minh đang cháy. Mà bóng dáng của anh ấy, lại ẩn giấu thật sâu trong bóng đêm. Mà mỗi lần sau khi Lý Trường Tuấn rời đi, anh từ bóng tối đi ra, cũng chỉ là hướng tới tôi gạt đầu một cái, liền xoay người rời đi. Chỉ vậy cũng đã đủ rồi. Ánh lửa mờ mờ này, không tiếng động cáo biệt này, lại làm cho tôi vô cùng an tâm. Nghe Đồng Vĩ nói, Lý Minh tự mình yêu cầu tới bảo vệ tôi đấy, điều này làm cho tôi không khỏi có chút mừng rỡ. Người đàn ông như vậy, có thể nào không khiến tôi an tâm? Sao lại có thể không khiến người động lòng đây?

Mặc dù mỗi lần đến đồn cảnh sát cùng Lý Minh và Đồng Vĩ gặp mặt, chỉ là thảo luận tình huống tiến triển, chỉ là thảo luận bước an bài kế tiếp, nhưng Lý Minh chỉ huy bình tĩnh trí tuệ như vậy, Lý Minh lạnh lùng kiên định, thật là người đàn ông trên tất cả những người đàn ông a!

Chỉ là nhìn ánh mắt anh bất luận nhìn người nào, đều vẫn trầm tĩnh. Có lẽ ánh mắt nhìn tôi, nhiều hơn chỉ là một tia ý cười —— dù sao tôi từng trước mặt anh ấy xấu hổ như vậy. Mặc dù nằm vùng là một công việc mạo hiểm, tôi không chút nào không dám lộ ra vẻ mặt hưng phấn chút nào, mỗi lần đi họp, cũng là mặt nghiêm chỉnh theo chân bọn họ thảo luận, cũng nghiêm túc bày tỏ mình đối với công việc và cuộc sống cảnh sát cũng rất cảm thấy hứng thú.

Nhưng tôi, đối với anh ấy thật có một chút xiu mê muội rồi. Mỗi lần đi họp cũng len lén liếc mắt bên kiên nghị cứng rắn của anh, ánh mắt theo đuổi bóng dáng của anh. Tôi thật sự thất bại!

Tin tưởng qua một khoảng thời gian nữa, Lý Trường Tuấn sẽ phải kiểm có vay tiền tôi chứ? Tôi tin tưởng tất cả sẽ thuận lợi. Chỉ là có một vấn đề, làm cho tôi càng ngày càng làm khó —— phụ nữ rơi vào bể tình, tại sao có thể không đồng ý hôn người trong lòng mình?

Mà Lý Trường Tuấn hiển nhiên muốn nhiều hơn! Mặc dù tôi lấy lý do gia đình tương đối truyền thống bảo thủ, ám hiệu hắn sau khi cưới mới có thể cùng hắn tiếp xúc thân mật. Nhưng mấy lần cự tuyệt nộ hôn của hắn, đã làm hắn chân mày nhíu chặt.

Nhưng là vừa nghĩ tới phải hôn một tên lương gạt, tôi lại cảm thấy ghê tởm. Chuyện khó xử này nói cho Lý Minh và Đồng Vĩ, Lý Minh chỉ là cau mày: “Nếu như quá miễn cưỡng, coi như xong đi, chúng tôi nghĩ biện pháp khác.” Mà Đồng Vĩ lại trêu ghẹo nói: “Bỏ ra mấy nộ hôn, bắt được tên gây hại phụ nữ này, không đáng giá sao?” Mặc dù lời của anh ta đối lấy cái trợn mắt của Lý Minh, nhưng tôi cũng hơi dao động.

Tôi không thể làm gì khác hơn là ôm tâm niệm “bình tới tướng đỡ” tiếp tục cùng Lý Trường Tuấn qua lại. Cho đến một buổi tối, một lần cầu hoan của Lý Trường Tuấn, phá vỡ thăng bằng này.

Vẫn là ở đường ngoài cửa nhà trọ tôi, Lý Trường Tuấn một thân tây trang trắng tinh, cương chịu ôm eo tôi: “Tinh Tinh, anh yêu em như vậy mà!”

Âm thanh của hắn thật rất trầm thấp, rất có từ tính, nhưng giờ phút này nghe vào trong tai tôi lại như chuông báo tang. Tôi cúi đầu cười nói: “Anh Minh, cảm ơn anh!” Nhưng trong lòng như trống đánh.

“Tinh Tinh.” Đèn đường mờ mờ, ánh mắt của hắn từ từ thâm thúy, đôi tay khóa chặt thân thể tôi, từ từ cúi xuống mặt, “Anh thật sự cũng nhanh vì em mà điên cuồng.”

“Đừng! Đây là trước cửa nhà em! Ngộ nhớ mẹ em ra ngoài sẽ thấy đấy!” Tôi vội vàng đưa tay muốn đẩy hắn ra, lại không ngờ hắn thật sự quyết tâm, đem tôi vững vàng cố định trong ngực, mà trong mắt của hắn, tràn đầy j j —— hắn nhập tâm diễn vai người đàn ông si mê tình ái, như vai nam chính trong tiểu thuyết ngôn tình “Ánh mắt thâm thúy, lăm lăm nói nhỏ, điên cuồng hôn lên”

“Đừng!” Nộ hôn của hắn hung hăng in trên mặt, cổ của tôi, tôi lập tức khóc lên, làm thế nào đây! Làm thế nào bây giờ! Hình như để chứng minh thâm tình của mình, có lẽ là vì cảm động tôi, hôn càng thêm ra sức nhập vai, cổ áo sơ mi của tôi đã bị hắn kéo ra.

Tôi hít sâu một hơi, ngừng muốn kêu cứu kích động — Ôn Tinh, không thể kích động, nếu không tâm huyết hơn một tháng qua của mình và Lý Minh, Đồng Vĩ liền trôi theo dòng nước hết! Nghĩ đến Lý Minh, tôi bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn đến góc đường tìm kiếm ánh lửa lập lòe quen thuộc nhưng không thấy.

Tâm âm trầm trầm xuống, anh đâu rồi? Tại sao mỗi ngày anh ấy đều bảo vệ tôi, hôm nay sao không thấy bóng dáng?

Tôi nhất định là điên rồi, lúc đang bị tên lường gạt này cột nhả, lại còn thất thần — tôi quả nhiên không phải người đàn bà thông minh lạnh lợi!

Một hồi chuông dồn dập vang lên, lại cơ hồ cứu lấy tính mạng của tôi. Động tác Lý Trường Tuấn có chút chần chờ, tôi vội vàng tránh thoát, nói: “Nhất định là mẹ em, thúc giục em về nhà!” Tôi lấy điện thoại di động ra, lại phát hiện phía trên đột nhiên hiển thị hai chữ: “Lý Minh.”

Tâm trạng của tôi chần động, vội vàng dùng thân thể ngăn trở ánh mắt nghi hoặc của Lý Trường Tuấn, nhận điện thoại, bên đầu điện thoại kia không phát ra âm thanh gì. Tôi vội vàng nói: “Alo! Mẹ! Con về nhà ngay! Ừm! Bye bye!”

Ngắt điện thoại, lại thấy Lý Trường Tuấn mặt áy náy nhìn tôi: “Thật xin lỗi, Tình Tình! Anh mới vừa rồi không khống chế được chính mình! Anh thật sự quá muốn có được em!”

Giả bộ chân thành! Tôi đã bình tĩnh lại, cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Thật ra thì em cũng không muốn kháng cự anh. Chỉ là đây là lần đầu tiên em quen bạn trai. Em. Không bài xích anh đối với em như vậy.” Ngẩng đầu lên, chống lại nụ cười mừng rỡ của Lý Trường Tuấn, tôi nắm lấy thời cơ, ngược ngừng thêm một câu: “Em nghĩ, tương lai nếu như kết hôn, tất cả của em, đều là của anh!” Nói xong vội vàng nghiêng chạy về phía nhà. Chạy được mấy bước, quay đầu lại nhìn hần, hần vẫn còn nguy trang về mặt mừng như điên. Trong lòng tôi âm thầm cười một tiếng, chạy vào trong sân.

Nhìn xe Lý Trường Tuấn dần dần đi xa, tôi hít sâu một hơi, cầm quần áo sửa sang xong, từ trong bóng đêm đi ra.

Quả nhiên, bóng dáng cao lớn rắn rỏi lại quen thuộc, đứng lẳng lẳng ở ngoài cửa nhà tôi. Hàng lông mày lạnh lùng nghiêm nghị này, vết sẹo đỏ sậm này, thần nhiên dưới ánh trăng, tản mát ra giống như ánh sáng lóa mắt, im lặng hấp dẫn tôi. Chỉ là dù hần bình tĩnh đi chăng nữa, giờ phút này cũng không che giấu được vẻ mặt khẩn trương, mắt không chớp nhìn tôi chằm chằm, ánh mắt như thể vô cùng lo lắng.

Trong lòng tôi âm thầm cảm động, cũng có một chút vui mừng không nói ra được, thần nhiên mà phát. Có lẽ hần khẩn trương chỉ là vì chức trách, nhưng tôi vẫn không nhận được vui mừng. Thật không có tiền đồ

“Tôi không sao. Anh không cần lo lắng.” Không biết sao, kinh hoảng cùng sợ hãi ban nãy, giờ phút này cũng tan thành mây khói, giống như cách tôi cực xa.

“Vậy thì tốt!” Âm thanh của anh trước sau như một ảm đạm khàn khàn, tôi nghe thấy, lại như có sức mạnh làm tôi yên lòng.

Anh chột tiến lên một bước, giơ tay lên, bài tay thô ráp theo đường nét gương mặt của tôi nhẹ nhàng mơn trớn, ngón tay kiên định mà có lực, ánh mắt lại càng tản ra dịu dàng.

Yên lặng như vậy đứng rồi mười giây, anh đột nhiên như chạm điện thu tay lại, trên mặt thoáng hiện vẻ ngưng ngừng và tự trách: “Xin lỗi, tôi không phải.” Có lẽ hần mới vừa ý thức được mình có cử chỉ thân mật với tôi.

“Không sao!” Tôi tươi sáng cười một tiếng, nhưng trong lòng thì vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ — vui chính là hần lơ đãng lộ ra quan tâm và luống cuống, ngạc nhiên là tôi lại bởi vì sự quan tâm của anh mà vui mừng như vậy — từ khi nào, tôi lại thấy có hảo cảm với sự mạnh động của anh? Tôi bỗng nhiên nổi hứng trêu đùa, lưu manh cười nói, “Vậy để tôi sờ lại đi!”

Đối mặt với vẻ mặt kinh ngạc của anh, tôi nhanh chóng vươn tay, mơn trớn gương mặt kiên nghị của anh, mơn trớn đường cong góc cạnh rõ ràng của khuôn mặt. Còn nữa, vết sẹo dữ tợn mà thần thiết kia. Tay lướt qua nơi nào, nơi đó lại có nhiệt độ nóng bỏng.

Từ từ thu tay lại, tôi cười nhìn anh, kiên định nhìn anh. Anh ấy nhìn tôi thật lâu, nụ cười hiện trên gương mặt, nụ cười như biết chắc và tự tin vô cùng: Em trở về đi. Lần sau, sẽ không để cho em gặp phải nguy hiểm như vậy nữa.”

Giống như ước định nào đó.

“Được!” Tôi gật đầu một cái, xoay người, rời đi.

Nhưng bắt đầu từ lúc anh vuốt ve gương mặt tôi, tâm liên cuồng loạn không dứt, thật lâu, cũng không thể bình tĩnh.

7. Chương 7

Nửa tháng sau, Lý Trường Tuấn lấy lý do công ty tiền vốn không đủ vay tiền tôi, mà tôi “gom góp khắp nơi”, cho hắn mượn ba trăm ngàn nhân dân tệ. Số nhân dân tệ này và cả những mã số, do đồn công an liên hiệp ngân hàng cung cấp.

Cho nên bốn ngày sau khi hắn biến mất cùng với số tiền trước mặt tôi, đám người Lý Minh rất thuận lợi ở khách sạn năm sao ngoại ô thành phố bắt được hắn, hơn nữa thuận lợi khởi tố —— dĩ nhiên, bằng ghi âm hắn vay tiền tôi và tôi đây, cũng đủ bằng chứng và nhân chứng chỉ tội hắn.

Hắn bị kêu án năm năm, cũng bị tịch thu tiền tham ô có được. Ở trên pháp đình, khi hắn biết được chứng cứ khởi tố hắn chủ yếu do tôi cung cấp, tôi là nhân chứng mấu chốt thì hung tợn nhìn tôi, làm tôi có chút không đành lòng cũng có chút sợ. Chẳng qua là khi Lý Minh và Đồng Vĩ cảnh sát khô khô cao lớn bảo hộ bên cạnh tôi, lấy ánh mắt hung ác hơn nhìn hắn thì hắn mới uể oải xuống, lại không dám ngẩng đầu.

Người xấu rốt cuộc thuận lợi bắt được, sở trưởng đồn cảnh sát Thành Đông mặc dù không có ban “Phần thưởng cao thị dân kiệt xuất” cho tôi, cũng không có cho tôi thêm tiền thưởng. Nhưng Lý Minh cũng tìm người làm cờ thưởng, dùng xe cảnh sát đưa đến nhà của tôi, phía trên tám chữ thật to “Cảnh dân hợp tác, anh dũng tích cực”.

Chỉ là, cùng đưa tới với cờ thưởng, còn có hai vé xem phim, là phim điện ảnh chiếu tối mai. Chuyện xưa của viên cảnh sát mới. Lý Minh dùng về mặt lãnh khốc giải thích, nghe nói tôi đối với cuộc sống, công việc của cảnh sát thật cảm thấy hứng thú, hẹn tôi cùng đi xem bộ phim này học tập một chút.

Tôi vui mừng từ trên tay Lý Minh nhận cờ thưởng và vé xem phim, đem cờ thưởng ném cho mẹ yêu đang mở to mắt nhìn và Hà Toa, đem vé xem phim cẩn thận xếp lại cất thật tốt yên vị trong bóp tùy thân, ngẩng đầu lên, nghênh đón ánh mắt mừng rỡ của Lý Minh và Đồng Vĩ đang cười xấu xa.

Vì không để cho người nhà lo lắng, mẹ và Hà Toa vẫn cho là tôi cùng Lý Trường Tuấn đang hẹn hò, hôm nay đột nhiên biết được Lý Trường Tuấn bị bắt, đang thay tôi khổ sở, hai người cũng tự trách, lại không có ngờ tới tôi lại là nằm vùng của cảnh sát, kinh ngạc la to.

Mà giờ khắc này, Hà Toa lại kinh ngạc hơn tôi lại câu được đại đội trưởng đồn cảnh sát vào tay, hơn nữa còn là một như vậy người đàn ông nam tính như vậy, thẳng thẳng tôi vận cứt chó! Mẹ cũng vui mừng cười vui vẻ, nói tôi người gốc cũng có phúc của người gốc.

Cứ như vậy, một năm sau, tôi từ thị dân anh dũng chậm rãi chuyển thành phu nhân đại đội trưởng đồn cảnh sát Thành Đông.

Một năm nay, theo các loại học tập đi thăm hoạt động khai triển cùng các loại tra dồi sâu hơn (ví dụ như xem chiếu bóng, đi thăm viện bảo tàng quân sự, mua j j giới mô hình chờ), tôi dần dần hiểu rõ công việc, sự nghiệp của Lý Minh, cũng biết đến quá khứ của anh —— biết hắn tốt nghiệp đại học liên gia nhập cảnh đội, biết mặt của hắn là ở một lần nào đó bị thương do tên côn đồ làm loạn phóng hỏa, biết hắn trước kia chưa từng có bạn gái. Ha ha! Chẳng qua là khi tôi hỏi Lý Minh rốt cuộc bị điểm nào của tôi hấp

dẫn thì hắn luôn cười nhạt, không đáng đáp lại. Đêm đó Lý Minh động tình mà luống cuống, lại khó thấy được.

Chỉ có ngày này, tôi lại dây dưa quần lấy anh, mặt của anh mới hơi ửng đỏ, cặp mắt nhìn chăm chăm phương xa nói, lần đầu tiên gặp mặt liền vì tôi hấp dẫn.

“Lần đầu tiên?” Tôi nghĩ tôi sắc mặt mình giờ phút này nhất định rất khó coi, vội vàng hỏi tới. Bởi vì lần đầu tiên gặp mặt, Oh my God, tôi coi anh như biến thái, trở thành gay, trở thành ác ma, chính là không đem lúc anh thành cảnh sát, làm thành hoàng tử của tôi, chồng yêu của mình.

Hắn nghiêm mặt nói: “Anh chưa bao giờ gặp qua người như em, cô gái dịu dàng, rồi lại hoạt bát, luôn cười. Ở trước mặt Lý Trường Tuấn thực nữ như vậy, hắn vừa đi lập tức lộ ra nguyên hình, ha ha! Hơn nữa làm sao em lại có nhiều ý tưởng khác người như vậy, cho là anh là người xấu. Cho anh là đồng tính luyến ái.”

Hắn rốt cuộc không nhịn cười được, nâng mặt của tôi, thật chân thành nói: “Thế nhưng dạng cô gái hoạt bát, lại tràn đầy tinh thần trọng nghĩa, dũng cảm thế này mà đáng yêu. Mỗi lần các anh đi họp với em, em luôn nghiêm túc, mím môi, buồn cười lại cố nén không dám cười, nghiêm túc ghi chép.”

“Ày cha! Không cho nói!” Tôi sắc giọng, không ngờ anh luôn luôn lạnh lùng, nói ra lời cảm động như thế, có chút đỏ mặt. Nhớ tới lần đầu tiên gặp anh, tôi còn đánh lên cảnh sát đó!

“Chỉ là!” Lý Minh kiên định xem tôi, “Anh thật rất muốn cảm ơn thằng nhóc Lý Trường Tuấn kia, nếu không phải là hắn tìm em xem mắt, làm sao anh lại gặp em!”

Trong lòng tôi lần nữa dâng lên cảm động, nhẹ nhàng hôn lên vết sẹo của hắn.

Đúng, tôi cũng cảm ơn lần xem mắt này, nếu không, tôi làm sao gặp được anh, Lý Minh chân chính, tôi có được người chồng thật sự!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-xem-mat-chong-that-gia>